

EILEEN GARVIN

HET LIED
VAN DE BIJEN

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Eileen Garvin
Oorspronkelijke titel: *The Music of Bees*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © iStock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0944 5
ISBN 978 94 027 6436 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2022

Originele uitgave verschenen bij Dutton, een imprint van Penguin Random House LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

• 1 •

Oriëntatievlucht

Wie denkt dat een nieuwe kolonie helemaal uit jonge bijen bestaat die door de oudere gedwongen zijn te emigreren, zal bij het nauwkeurig bestuderen van een nieuwe zwerm zien dat sommige bijen de versleten vleugels van oude insecten hebben, en dat andere zo jong zijn dat ze nog maar net kunnen vliegen.

L.L. Langstroth, *A Practical Treatise on the Hive and Honey-Bee*, 1878

Jacob Stevenson had de hoogste hanenkam in de geschiedenis van Hood River Valley High School. Zelfs vóór dit officieel als record in het jaarboek was opgenomen, was hij er al behoorlijk zeker van. Op de schoolfoto van zijn eindexamenjaar was het een blauwzwart meesterwerk van tweeënveertig centimeter hoog. Nou ja, bijna. Het scheelde een kwart centimeter, maar het kwam dicht genoeg in de buurt om de muggenzifters het zwijgen op te leggen. Het had Jacob een halfjaar gekost om de puntige massa te laten groeien. Vlak voor het eindexamen in de lente van vorig jaar had het zijn optimale lengte bereikt.

Deze ochtend bestudeerde hij het kunststuk in de spiegel en stelde tevreden vast dat het hem was gelukt om het kapsel meer dan een jaar lang te onderhouden, ondanks onvoorziene uitdagingen. Als bezitter van een hanenkam streed je altijd tegen de zwaartekracht, en op een gegeven moment legde je het af. Je moest realistisch zijn. Het idee was dat je mikte op een maximaal volume dat een hele dag zou blijven

zitten. Met een ingestorte hanenkam stond je voor paal, zeker als jongen van achttien. Jacob had geëxperimenteerd met verschillende producten om het bouwsel goed te laten zitten. Hij had eiwit geprobeerd, pommade, haarlak en zelfs een of andere houtlijm, dat laatste met desastreuze gevolgen. Uit die experimenten was gebleken dat een mengsel van extra stevige gelwax en haarlak van kapperskwaliteit de beste manier was om die bijna tweeënveertig centimeter hoge prestatie in stand te houden.

Noah Katz had de officiële meting verricht, op de avond van het voorjaarsconcert van de jazzband. Ze waren allebei gekleed in de traditionele zwarte smoking die leden van de Hood River Valley High School-jazzband al twintig jaar droegen. Jacob vond dat zijn haar een fraai contrast vormde met de lichtblauwe cummerbund en strik. Hij poseerde met zijn trompet terwijl Noah een foto maakte, giechelend, zijn telefoon in zijn grote vlezige hand geklemd. Zijn wangen schudden van het lachen.

‘Ziek, Stevenson!’

Katz was een grote, vriendelijke vent. De twee waren bevriend geraakt op de middelbare school, waar ze samen in de band hadden gespeeld, Jacob op trompet en Noah op trombone. Noah had geen hanenkam. Noahs haar was één grote bos krullen, die hij beschreef als ‘de toestand’. In tegenstelling tot Jacob had hij geen gel of wax nodig om de strijd aan te binden met de zwaartekracht. Hij liet zijn haar alle kanten op groeien, voornamelijk om zijn moeder dwars te zitten.

‘Pas op, dames!’ kraaide hij, terwijl hij met zijn ene hand door zijn krullen woelde, zodat hij op een menselijke uitgebloeide paardenbloem leek. Hij nam een selfie. Daarna klommen ze in Noahs truck en raceten door het stadje naar de middelbare school. Zoals gebruikelijk waren ze te laat, en Mr Schaffer was laaiend. Maar ach, hun muziekdocent was altijd op zoek naar een reden om tegen hen te schreeuwen, dus wat maakte het uit.

Jacob moest glimlachen bij de herinnering aan die avond. Hij draai-

de zijn hoofd van links naar rechts. Aan weerszijden van de muur van haar zag hij stoppels op zijn verder kaalgeschoren schedel. Hij draaide de kraan open en maakte een washandje nat onder de lauwe straal om zijn hoofd te bevochtigen. Vervolgens spoot hij een bolletje scheerschuim in zijn hand en bracht dat aan op de stoppels. Het citroenachtige witte schuim rook klinisch, zoals het ziekenhuis, en hij werd er een beetje misselijk van. Hij ademde door zijn mond en pakte zijn scheermes.

Je had discipline nodig om een hanenkam te onderhouden. Hij moest zijn haar elke dag wassen of in elk geval natmaken, uitkammen, voorzien van wax, in verschillende stukken opdelen en het vervolgens drogen met een krachtige föhn. Daarna spoot hij er haarlak op en schoor de stoppels. Op warme dagen zoals deze was het een zweterige onderneming, en het kostte een berg tijd. Maar dat gaf niet. Tegenwoordig had hij alle tijd. Het was geen enkel probleem om twee uur aan zijn haar te besteden.

Het besef trof hem als een stomp in zijn maag, zoals zo vaak wanneer hij 's ochtends voor de badkamerspiegel zat. De korte donkere haartjes op zijn schedel staken door het witte schuim en bleven onwrikbaar overeind staan, iets wat Jacob Stevenson – of Jake, zoals iedereen behalve zijn ouders hem noemde – niet meer lukte. Jake slikte moeizaam. Het leek allemaal zo stom – de hanenkam, het record – als je bedacht dat zijn hanenkam niet alleen de hoogste was in de geschiedenis van Hood River Valley High School, maar waarschijnlijk ook de enige die ze ooit in dit gehucht hadden gezien. Punk was hier nauwelijks bekend, alles draaide om de rodeo. Het was óók stom omdat hij hier niet meer naar school ging, nadat hij het vorige voorjaar een soort van geslaagd was voor zijn eindexamen. Maar het leek vooral stom omdat dit zo'n beetje het enige was wat hij op een dag te doen had, dat rottige kapsel in model brengen, nu de doktersafspraken waren afgenomen, de fysiotherapie nog maar eens in de maand was en hij alle tijd in de wereld had om na te denken over de rest van zijn leven in een rolstoel.

Hij reed een stukje weg van de spiegel en bekeek zijn lichaam. Zijn torso en zijn armen waren slank en gespierd, en zijn benen zagen er niet eens zo anders uit dan eerst. Toch had hij soms het gevoel dat ze aan iemand anders toebehoorden.

Het was vanwege die rolstoel dat hij 'een soort van' geslaagd was. De schoolleiding had zijn diploma naar het huis van zijn ouders gestuurd terwijl Jake negentig kilometer verderop in Portland in het ziekenhuis lag. Zijn leraren hadden hem allemaal een voldoende gegeven, hoewel dat voor sommige vakken niet helemaal terecht was. Gym bijvoorbeeld had hij meestal overgeslagen omdat hij liever na het tweede uur naar het huis van Noah ging om nog voor de lunch high te worden. Na de kerstvakantie had hij zich geen enkele keer meer in de gymzaal vertoond. Maar zelfs Mr McKenna was niet zo'n rotzak dat hij een leerling zou laten zakken die de rest van zijn leven invalide zou blijven. Lang leve de ironie.

Jakes moeder had hem verteld dat hij zou slagen toen hij nog maar een paar dagen in het ziekenhuis lag. Ze zat naast zijn bed, haar ogen gezwollen achter haar roze bril. Ze probeerde niet in zijn bijzijn te huilen, hoewel ze de stoel naast zijn bed maar nauwelijks verliet. Urenlang zat ze daar, met zijn hand in de hare, mompelend dat God over hem waakte. Ze had een hele lijst mensen opgesomd die hadden gebeld en gemaïld om hun medeleven uit te spreken en te zeggen dat ze voor hem baden – zijn leraren, de burens, mensen van de kerk. Mensen van wie hij nooit had gehoord, maar dat zei hij niet, omdat hij haar niet wilde kwetsen. Ze leefde op toen ze vertelde over de diploma-uitreiking.

'We zijn zo trots op je, lieverd,' zei ze. 'Je naam staat in het programma. Ze hebben Noah gevraagd om je diploma namens jou in ontvangst te nemen, omdat je niet meer kunt...'

Haar stem haperde, en ze zweeg.

Jake vertrok zijn gezicht, en zijn glimlach vertrok in een grimas. 'Omdat ik niet meer kan lopen, bedoel je?'

Hij begon te lachen, kort en schor, en hij kon er niet meer mee

ophouden. Hij gaf de schuld aan de medicijnen, maar er zat meer achter. Hij lachte en lachte om het woord 'lopen', dat zo'n andere betekenis had gekregen nu hij zijn benen niet meer kon gebruiken, zijn jonge sterke jongensbenen, benen die hadden geskateboard en gerend en geklommen, benen waar hij zijn hele stomme leven lang niet bij had stilgestaan tot de dag dat hij ze niet meer kon gebruiken. Hij kon zelfs niet stoppen met lachen toen zijn moeder haar handen voor haar gezicht sloeg en begon te huilen. Wat een hufter was ik, dacht hij nu, zittend voor de spiegel. Hij rolde een stukje naar voren en tuurde naar zichzelf, opmerkend hoeveel dunner hij was geworden sinds het afgelopen voorjaar.

Hij had gelachen omdat het woord 'lopen' hem aan zijn vader had doen denken, Ed Stevenson, en aan zijn vlezige, boze gezicht.

'Het minste wat je verdomme kunt doen, is met je luie reet naar dat podium lopen en je diploma in ontvangst nemen,' had Ed gezegd. 'Zodra je achttien wordt, krijg je een mes en een vork mee en dan mag je opzouten.'

Dat was tijdens de kerstvakantie van zijn eindexamenjaar geweest, toen Jake had beseft dat zijn cijfers er niet meer toe deden nu hij zijn muziekstudiebeurs was misgelopen, en dat hij waarschijnlijk ging zakken.

'Geen zorgen, Ed,' zei hij. Vanaf de brugklas noemde hij zijn vader bij zijn voornaam, louter om hem te irriteren. 'Ik ben pleite voordat je het zelfs maar in de gaten hebt.'

Toen zijn droom van een muziekstudie in rook was opgegaan, had Jake besloten naar Portland te verhuizen. Hij was van plan geweest om in een muziekwinkel of een koffietentje te gaan werken, in de buurt van de clubs aan de oostkant van de stad. Hij had nog niet precies geweten hoe hij het aan zou pakken, maar hoe moeilijk kon het zijn om in zo'n grote stad een baantje te vinden?

Nu zijn ruggengraat blijvend was beschadigd, zat zijn luie reet echter muurvast in het huis van zijn ouders. De komende tijd ging hij nergens

naartoe, en noch Ed, noch iemand anders kon daar iets tegen doen.

Hij werkte de rechterkant van zijn hoofd bij, droogde die af en begon aan de linkerkant, het scheermes voorzichtig over de ronding van zijn schedel trekkend. Het schrapende geluid was half opwindend, half misselijkmakend.

Zijn vader maakte deel uit van de zes man tellende bouwvakkersploeg van Klare Construction. Dat betekende dat hij op doordeweekse dagen als deze lang aan het werk was. Op die dagen, hoe leeg en eindeloos ook, kon Jake een beetje ademhalen. De weekends waren moeilijker, wanneer Ed zichzelf met een sixpack en een zak pinda's voor de tv parkeerde. Jake bleef dan in zijn kamer, luisterend naar muziek of surfend over het web. Zijn oordopjes dempten het geluid van zijn vaders reutelende hoest, de ploepjes van de pindadoppen die in het schaalpje vielen en het gejoel van de fans, dat altijd hetzelfde klonk, ongeacht de sport of het seizoen.

Jake keek de badkamer rond, met de verlaagde wasbak en spiegel, het klapstoeltje in de douche, de handgrepen, de extra brede deuropening. Als ervaren timmerman had zijn vader de badkamer makkelijk in een paar dagen kunnen verbouwen voor de terugkeer van zijn enige zoon uit het revalidatiecentrum, waar Jake na zijn ontslag uit het ziekenhuis naartoe was gegaan. Ed had echter geen poot uitgestoken. De kerkgroep van zijn moeder had al het werk gedaan, meer dan bereid om Tansy Stevenson, de administratief assistente van hun predikant, tijdens deze zware periode te steunen. Ze hadden geld ingezameld om de verbouwing te betalen en een ploeg vrijwilligers op de been gebracht voordat Jake thuiskwam.

Zijn moeder had hem dit verteld toen ze bij hem op bezoek was in het revalidatiecentrum. Ze zat naast de massagetafel in een gebloemde jurk en stevige schoenen, een outfit die ze doorgaans alleen naar de kerk of op een feestdag droeg. Hij kon zien dat ze niet al te uitgebreid over de verbouwing wilde praten, uit angst dat hij zich gekrenkt zou voelen in zijn trots. Hij wist echter dat ze het als een teken van de

liefde van God beschouwde dat al die mensen naar hun bouwvallige woontrailer waren gekomen om haar en Jake te helpen. Jake lag op de tafel, en zijn fysiotherapeut liet zijn moeder de oefeningen zien die nodig waren om te voorkomen dat Jake contracturen zou krijgen, een permanente verkorting van de spieren waardoor hij nog verder misvormd zou raken. Hij zag zijn voet naar zich toe en van zich af bewegen in de handen van de fysiotherapeut. Hij vroeg niet of Ed met een pilsje voor de tv had gezeten terwijl de welwillende leden van de congregatie de badkamer hadden verbouwd. Dat hoefde ook niet; hij wist dat Ed niet eens het fatsoen zou hebben gehad om het huis te verlaten terwijl zij het werk deden dat hij had moeten doen. Voor zijn moeder moest het ook pijnlijk zijn geweest. Hoe dan ook, hij was dankbaar dat hij zelfstandig kon douchen en naar de wc kon.

Hij zette het raampje op een kier en hoorde een auto langsrijden. Uit een radio blèrde 'I Will Wait' van Mumford & Sons. Dat nummer. Hij voelde een knoop in zijn maag. Vlug draaide hij de rolstoel om en stak zijn hand uit naar de haarlak. Hij bestudeerde zijn blote borst en schouders in de spiegel, spande zijn biceps aan en glimlachte grimmig. Zijn bovenlichaam was sterker dan ooit, sinds hij krachttraining deed om de lange dagen te vullen.

Toen hij in het najaar thuis was gekomen uit het revalidatiecentrum, had zijn moeder erop aangedrongen dat hij zijn steungroep in Portland bleef bezoeken. Ze zeurde ook steeds dat hij zijn plaatselijke mentor moest bellen – een paralympische skiër die vlakbij woonde, in Mosier. Dan stond ze in de deuropening van zijn kamer, met haar handtas over haar arm geschoven, klaar om naar de kerk te gaan.

'Je moet weer eens het huis uit, Jacob,' zei ze. 'Je moet mensen opzoeken en je leven weer oppakken.'

Je leven weer oppakken. Woede laaide in hem op, maar hij zei niets. Hij deed gewoon zijn oordopjes in en draaide zich weer naar zijn computer toe. Hij speelde *Tomb Raider* en was aan het winnen – niet dat het iets voorstelde, want hij speelde tegen zichzelf. In elk geval

zei hij niets lelijks tegen haar. Ze was lief, zijn gelovige moeder. Het was niet haar schuld dat haar enige zoon, die eigenlijk sowieso al een mislukking was, zo'n puinzooi van zijn leven had gemaakt.

Ze waren niet dronken geweest, niet eens aangeschoten, op die bizar warme aprildag afgelopen jaar. Iemand had een waterglijbaan in de tuin van Tom Pomeroy gezet, en ze gleden om beurten op hun buik over het gladde gele plastic. Er was een man of twintig van school, allemaal uit de middenbouw en de bovenbouw. De jongens joelden en de meisjes slaakten gillets terwijl ze over de glijbaan roetsjten. Toen Jake op het natte gladde oppervlak dook, laaide er vreugde in hem op. Even vergat hij de druk van het leven na het eindexamen en de stress over zijn slechte cijfers. Even dacht hij niet aan de beurs voor de muziekopleiding die hij was kwijtgeraakt, een klap die eerst keihard was aangekomen en daarna was veranderd in een doffe pijn die hij nu en dan kon negeren. Samen met zijn vrienden, op het grasveld in de warme zon, voelde hij zich weer een kind. Hij stapte de veranda op terwijl iemand het volume van de stereo omhoogdraaide. Mumford & Sons. Dat nummer. Het waren maar een paar momenten, een doodgewone opeenvolging van seconden die een buitengewone impact zou hebben op zijn leven.

Hij haalde een biertje uit de koelkast en bieste een American Spirit. Hij rookte niet, maar het was een feestje, dus waarom niet? Hij liep de trap op naar de eerste verdieping, achter Megan Shine aan, die een of ander verhaal vertelde over het reisje dat ze in de voorjaarsvakantie met haar rijke ouders en haar zussen had gemaakt. Megan was hartstikke aardig, terwijl dat helemaal niet hoefde, omdat ze ook nog eens beeldschoon was. Een echte cheerleader. Blond en alles. Niet zijn type, maar toch. Ze lachte om iets wat hij zei en ze nam zijn biertje van hem over om een slok te nemen, en hij keek stiekem naar haar prachtige borsten. Ze vond het vast niet erg, ook al had ze waarschijnlijk wel in de gaten dat zijn blik over haar bikinitopje, haar prachtige platte buik en haar roze korte broek gleed. Iemand greep hem van achteren vast.

Pomeroy klemde zijn ene arm stevig om hem heen en sloeg hem speels tegen de zijkant van zijn geschoren hoofd.

Pomeroy was een aardige vent, zij het een beetje lomp. Hij was een van die jongens die altijd iets fysieks moesten doen – een push-upwedstrijdje, van de rand van de trein in de rivier springen of in het donker door de tunnels in Mosier skateboarden – en die anderen uitdaagden om hetzelfde te doen. Die gast schrok werkelijk nergens voor terug. Hij haalde eeuwig stunts uit die verkeerd zouden moeten aflopen, maar net als een kat landde hij steevast op zijn voeten.

Hij was groter en sterker dan Jake. Pomeroy zat in het footballteam, dus normaal gesproken zou Jake een worstelpartijtje met hem vermijden. Om de een of andere reden trapte hij echter zijn sigaret uit, draaide zich om en greep Pomeroy's potige torso vast. Misschien omdat Megan toekeek en lachte. Hij wierp zich op de grotere jongen en klemde zijn armen om Pomeroy's middel. Zijn vriend wankelde onder zijn gewicht.

‘Jezus, Stevenson!’ riep hij, terwijl hij uitgleed.

Het zou allemaal geen punt zijn geweest, alleen stonden ze op het dak van de eerste verdieping dat uitstak boven de patio. Jake viel omhoog, maaierend met zijn armen, en hij belandde met een misselijkmakende klap op de lage muur tussen de rozentuin van Mrs Pomeroy en de oprit. Hij keek op en zag Megan en Pomeroy geschrokken over de rand van het dak turen. Hij wilde lachend roepen dat alles in orde was, maar dat was niet zo. En niets zou ooit nog hetzelfde zijn.

Pech, zeiden de artsen later. Zo noemden ze de onvolledige dwarslaesie die hij in zijn onderrug had opgelopen.

De herinnering maakte hem misselijk. Hij ademde diep in en reed door de gang naar zijn kamer. De hele riedel speelde weer door zijn hoofd.

Hij zou nooit meer kunnen lopen, had de chirurg gezegd, maar omdat de beschadiging slechts gedeeltelijk was, kon hij in elk geval zijn bovenlichaam nog goed bewegen. ‘Daar mag je dankbaar voor zijn.’

Jake had de man vol ongeloof aangestaard. Dankbaar? Dankbaarheid was wel het laatste wat hij op dat moment voelde.

Hij trok zijn favoriete grijze shirt van Dickies aan, knoopte het dicht, pakte zijn rugzak en hing die over de rolstoel.

Hij bofte dat hij zijn handen en zijn armen nog kon gebruiken, had de roodharige verpleegster hem verteld, ondanks het verschil in kracht aan beide kanten.

Hij stopte zijn zonnebril in zijn borstzak.

Hij was jong en verder gezond, had zijn fysiotherapeut keer op keer herhaald. Hij kon nog een geweldig leven hebben.

Met beide handen tilde hij eerst zijn ene en toen zijn andere been op de voetsteun. Hij trok zijn Doc Martens aan, strikte de veters en rolde door het huis, door de deur en via de oprijplank omlaag.

‘Een succesvolle carrière,’ had zijn therapeut gezegd.

Hij zette zijn zonnebril op en deed zijn oordopjes in. Het vertrouwde geluid van skapunk vulde zijn oren.

‘Misschien kun je computerprogrammeur worden,’ had zijn moeder geopperd, met een knikje naar de therapeut en daarna naar Jake. ‘Je bent gek op games, toch?’

Hij manoeuvreerde zijn rolstoel over het grind van de oprit naar het fietspad dat naast Belmont liep. Hij glimlachte om zijn snelheid. De rolstoel was best wel cool. Zijn klasgenoten hadden er geld voor ingezameld; anders had hij het moeten doen met het rammelding dat de verzekering van zijn vader zou hebben gedekt. Noah had hem verteld dat ze het bij de diploma-uitreiking hadden aangekondigd. Hij was blij dat hij er niet bij was geweest. Dan had hij ze moeten bedanken, en dat zou vernederend zijn geweest. Nu de voorjaarsbuien wat waren afgenomen, bracht hij zijn dagen vaak in de buurt van de boomgaarden door, waar hij zeker wist dat hij zijn vrienden niet tegen zou komen. Degenen die niet studeerden – zoals Noah, die spaarde om op reis te gaan – zouden aan het werk zijn of rondhangen bij het skatepark.

De lucht rook groen en fris. Het prikkelde iets in zijn hart. Dit

seizoen – waarin onverwachte stortbuien de vallei teisterden en de wind de boomgaarden in golven van bloesem veranderde – had hem altijd vervuld met hoop. De koorkikkers zongen in de sloten, en haast onmerkbaar werden de dagen langer. Haviken zaten op de hekken langs plattelandswegen, en kleine vinkjes schoten door de lucht. Grondspechten huften door de schaduwen van het bos. Hij vertelde nooit aan iemand dat hij deze dingen opmerkte. Vroeger had de lente een geheime vreugde met zich meegebracht, de belofte van iets nieuws. Nu voelde hij dat zijn hart probeerde op te springen, maar dat het zich verslagen liet zakken.

Hij draaide het volume van de muziek omhoog. Het nummer was 'Connecticut Ska' van Spring Heeled Jack, de song waarmee de band in de jaren negentig zijn intrede had gedaan in de Amerikaanse punkscene. Jake concentreerde zich altijd op de trompet van Pat Gringras en analyseerde hoe het geluid van de band was veranderd toen Gringras was vervangen door Tyler Jones. In zijn hoofd bedacht hij argumenten voor een bepaald standpunt, en vandaag verdedigde hij de theorie dat de stijl van Jones goed bij het klassieke skapunkgeluid van de band paste. Maar wie geloofde dat nou echt? Als je ook maar een beetje muzikaal was, kon je horen dat Spring Heeled Jack op het mainstream geluid van The Mighty Mighty Bosstones afstevende, de band die uiteindelijk een paar van zijn leden op zou slokken. Op andere dagen ging hij uit van het standpunt dat het geluid van Gringras authentiek was en trouw aan de ware missie van de muziek – zijn werkelijke overtuiging, en die van iedere andere echte skafan. Het maakte niet uit. Het was louter een manier om de lange uren te doden in de gevangenis die zijn leven was geworden. Dit leven had het leven vervangen dat hij had móéten leiden – een leven vol muziek en beloften, een leven dat nu voelde alsof het slechts een droom was geweest.

Jakes muzikale talent was een raadsel voor zijn ouders, die helemaal niets met muziek hadden. Gelukkig was het zijn leraren opgevallen, en zij hadden voorgesteld dat hij bij de schoolband zou gaan. Hij speelde

trompet sinds de brugklas, en hij kon zich zijn leven zonder muziek nauwelijks nog herinneren. Het viel niet in woorden te beschrijven, het sterke gevoel dat in zijn binnenste leefde.

In het najaar van zijn eindexamenjaar had hij een driekwart studiebeurs aangeboden gekregen voor een muziekkopleiding aan het Cornish College of the Arts in Seattle, grotendeels gebaseerd op zijn talent en zijn aanbevelingsbrieven. Als zijn cijfers beter waren geweest, zou hij wellicht een volledige beurs hebben gekregen, maar vijfenzeventig procent was genoeg. Hij zou muziektheorie, muziekgeschiedenis en trompet studeren. De acceptatiebrief droeg hij maandenlang met zich mee in zijn trompetkoffer, en hij herlas hem eindeloos, hoewel hij hem onderhand uit zijn hoofd kende.

‘Beste Mr Stevenson, het is ons een genoegen om u welkom te heten aan het Cornish College of the Arts...’ Die woorden maakten hem duizelig. Maar toen het moment aanbrak waarop hij een vooruitbetaling voor het collegegeld had moeten doen, had zijn vader geweigerd om hem het geld te lenen. Ed had de smeekbedes van zijn vrouw genegeerd.

‘Muziek studeren? Alsjeblieft, zeg,’ had hij spottend gezegd, zonder op te kijken van de tv. ‘Op zijn leeftijd werkte ik al fulltime.’

En daarmee was de kous af. Jake wilde niet aan dat verpletterende verlies denken. Maar terwijl hij luisterde naar de jankende trompet van Gingras, schoten de vragen in een eindeloos kringetje door zijn hoofd, vragen waar geen antwoord op was. Wat als zijn vader hem het geld had geleend? Wat als hij een volledige beurs had gekregen? Wat als hij een weekendbaantje had genomen en zelf wat geld had gespaard? Het was wel heel sneu dat iets wat hij zo graag wilde, hem was ontglipt omdat hij niet wat beter zijn best had gedaan.

Vanaf dat punt escaleerden de vragen, zoals altijd, en werden steeds onmogelijker te beantwoorden. Wat als hij die dag niet naar Pomeroy was gegaan, maar de tuin had opgeruimd voor zijn moeder, zoals ze had gevraagd? In plaats daarvan had hij de hark en de vuilniszakken

links laten liggen, zichzelf beloofd dat hij een uurtje naar het feest zou gaan en dat hij de tuin af zou maken voordat ze thuiskwam. Wat als hij niet had willen opscheppen tegenover Megan Shine? Wat als hij het allemaal over zou kunnen doen?

Hij zette de muziek nog harder om zijn gedachten te overstemmen. Hij bereikte de voet van de heuvel bij de Indian Creek Golf Course en begon aan de klim omhoog. De wolken waren verdwenen, en boven de bergen verkleurde de hemel van oranje naar geel. De appelbomen en de perenbomen waren uitgebarsten in een overweldigende schoonheid, en hun bloesem golfde door de vallei tot aan de voet van de besneeuwde Mount Hood. De temperatuur daalde, en Jake ademde de vochtige groene geur van de geïrrigeerde boomgaarden in. Hij kon de flauwe, scherpe lucht proeven van het goedje waarmee ze de bomen besproeiden. Hij maakte zichzelf wijs dat zijn ogen prikten door de pesticiden.

Hij zeilde de volgende heuvel af, zonder te letten op de oudere heer die met zijn golfkarretje was blijven staan om te staren naar de jongen met de hanenkam die in zijn rolstoel op het kruispunt af vloog. Maak je over mij maar geen zorgen, oude man, dacht hij. Het ergste is mij al overkomen.

Was dat zo? Misschien was het ergste wel dat er nooit meer iets anders zou gebeuren in zijn ellendige leven. Over een maand zou er opnieuw een diploma-uitreiking zijn op Hood River Valley High School. De eindexamenkandidaten van 2014. Hiep, hiep hoera! Tweehonderd jonge mensen zouden de middelbare school verruilen voor de universiteit of een baan, of in elk geval iets anders dan dit suffe stadje. Het speelde de hele week al door zijn hoofd. Er viel niet meer aan te ontkomen, de verjaardag van de dag waarop zijn leven tot stilstand was gekomen. Gefeliciteerd, Jake. Je hebt het verpest. Precies zoals je pa je leven lang al heeft voorspeld. Goed gedaan, loser.

De middag ging over in de schemering, en Jake reed langs het Oak Grove Schoolhouse, dat lange schaduwen over de appelboomgaarden wierp. Hij zag de lichtjes aan springen in de hutten waar de fruit-

werkers woonden. Hij zag gedaantes op ladders, met schaduwen die steeds langer werden tussen de rijen van bomen. Hij reed in zuidelijke richting, naar Mount Hood, die zich gehuld in alpengloed aftekende tegen de groen-gele horizon.

Je krijgt een mes en een vork mee en dan mag je opzouten. De woorden weerklonken in zijn hoofd, en hij zette de muziek op zijn hardst. Hij kon zijn eigen zweet ruiken, dat tegenwoordig anders was dan vroeger. Hij rook als een oude man, als iemand die ziek was, als iemand die hij helemaal niet kende. Hij probeerde zich op de witte lijn van de weg te concentreren. Zo ver buiten de bebouwde kom was er geen fietspad, alleen een smal strookje.

Hij vocht tegen een hele stortvloed aan beelden: de glimlach van Megan Shine en de zon die schitterde op haar bikinitopje. Zijn vingers die over de knoppen vlogen terwijl hij met hart en ziel een trompetsolo blies tijdens een jazzbandconcoors. Noah die stunts uithaalde met zijn skateboard. Een blikje bier dat ze doorgaven op de achterbank van het busje van de band. Zijn hond die voor hem uit rende op de zandbank. Allemaal verleden tijd. Die dingen hoorden bij het leven dat hij vroeger had, het leven dat nu voorbij was. Zijn hart deed pijn, en dat haatte hij. Hij haatte de tranen die over zijn wangen stroomden, zoveel dat hij moeilijk nog kon doen alsof het zweet was. Hij haatte dat hij zijn stomme leven had verpest en dat hij niemand anders de schuld kon geven dan zichzelf. Op dat moment voelde hij zich gebroken op een manier die niet meer ongedaan gemaakt kon worden.

Jake ging zo op in zijn emoties dat hij de pick-uptruck niet hoorde die achter hem aan kwam rijden. Hij keek de andere kant op en zag niet dat hij met zijn ene wiel aan de verkeerde kant van de witte lijn reed. Hij had niet in de gaten dat de bestuurder van de pick-up hem pas zag toen de koplampen de achterkant van de rolstoel beschenen. Toen hoorde hij het luide gepiep van remmen en kwam alles tot stilstand.